

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28151/2023
23.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Јелена Мирковић адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ из ..., које заступа Зоран Јевтић адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5544/22 од 13.06.2023. године, на седници одржаној 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5544/22 од 13.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5544/22 од 13.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 581/18 од 22.06.2022. године одбијен је тужбени захтев да се утврди да су тужени заузели тужиочеву катастарску парцелу .. к.о. ... на два места у границама и мерама наведеним у ставовима првом и другом изреке и за обавезивање тужених да заузете делове парцела предају тужиоцу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно исплати 222.750,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5544/22 од 13.06.2023. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена означена првостепена пресуда (став први изреке), као и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке) и обавезан тужилац да накнади туженима трошкове другостепеног поступка од 20.250,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући постојање разлога који би изјављени посебну ревизију учинили изузетно дозвољеном, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

У конкретном спору је правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев за утврђење да су тужени заузели делове парцеле тужиоца и за предају тих делова парцеле у државину тужиоца. Разлози на којима су донете нижестепене одлуке почивају на околностима да су странке суседи чије се парцеле граниче, да се катастарска и фактичка међа између њихових парцела не поклапају, да је фактичка међа постојала од када је 1960. године отац тужене ушао у посед парцеле коју је купио, да фактичку међу чини зид од цигала који су 1954. године изградили тужилац и његов отац, да је кош до тог зида саградио отац тужене у периоду до 1961. године, чему се тужилац није противио, те да је тужена, односно њен правни пратходник, стекла право својине на заузетом делу тужиочеве парцеле одржајем сагласно чл. 28, 72. и 30. Закона о основама својинско-правних односа, јер су били савесни држаоци и да тужени није доказао другачије.

Пошто тужилац не указује на другачије правноснажне одлуке у чињеничној и правној ситуацији сличној оној како је у конкретном случају и у супротном пресуђењу, а нису испуњени ни други законски разлози због којих би посебна ревизија била дозвољена, одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП и оценио да у смислу те законске одредбе ревизија није дозвољена.

Наиме, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретном случају вредност предмета спора није означена у тужби од 02.08.2012. године. Суд је 10.09.2014. године наложио тужиоцу да плати таксу за тужбу у износу од 5.900,00 динара, који одговара вредности предмета спора од 100.000,00 динара, па је очигледно да је у питању спор испод ревизијског цензуса од 40.000 евра, због чега је ревизија недозвољена и као таква одбачена другим ставом изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији је одбијен ставом трећим изреке овог решења, на основ члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да тужилац у поступку по ревизији није успео.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић